

σοβαρό και έπειγον στο Σφόρτζα, κι έβρισαν κοντά του.
 'Ο Λατινιανός είχε κούνησι το χειριδάκι του κάτω από τόν μανδύα του. Και, ξαφνικά, άφησε στο δρόμο και τόν χιπέτρε με λύσσα στην κοιλιά. 'Η θέα του αίματος που ανέβλυσε από τήν πληγή, τόν μέθυσε. Καί άρχισε να όργωνει κυριολεκτικώς τόν σάμα του δονικός με χιπιτήματα του χειριδακιού του. Χτυπούσε χωρίς να βλέπει, με τόση τωραχή, ώστε πληγώθηκε κι' ό ίδιος...

Στό μεταξύ, ό 'Ολτζιάτι βιάζετο κι' αυτός με μαγιά τό στίλετο του στό λαϊμό του δονικός, ενώ ό Κάρολο Βισκόντι τόν μαχαίρωνε στά πόδια.

Μιά μονάχα λέξη απόφαση να περνούσε, ό δούξ:
 — Μητέρα μου!

'Ο Γαλέα είχε λημονήσει, τώρα που υπέφερε, ότι ό ίδιος είχε δηλητηριάσει τή μητέρα του και τή χείλη του πεθίρισαν άθάματα τ' όνομά της.

Και ό Σφόρτζα έφερε καταγής, πλέοντας στό αίμα του. Οι συνωμότες άρχισαν τότε να κρημαίνουσι έξαλλοι:
 — 'Ελευθερία! 'Ελευθερία! Σύντα, λαέ!...

Μά ό αλλικοί του δονικός άφησαν έναντιόν τους, μόλις πέρασε ή πρώτη στιγμή τής καταπτώσεως και του τρόμου, φωνάζοντας κι' αυτοί:
 — Θάνατος στους δολοφόνους!

Είπε άπερίγραπτη ή σκηνή που έπακολούθησε. 'Ολο τό εκκλησιασμία άναταραχότανε σάν κιώματα θαλάσσης. 'Η γυναίκες ουδρίαζαν από τόν φόβο τους... Μέσα σ' αυτή τήν τωραχή, ό τρεις συνωμότες προσπάθησαν να υπερασπισούν τή ζωή τους. 'Ο Λατινιανός όμως μετεδούτησε στό φοικιάνια μιας κυρίας κι' έφερε καταγής — για να μη ξαναστραωθεί ποτέ πάλι. Οι αλλικοί του δούξ τού τρίτησαν τό σάμα με τά μαχαίρια τους.

'Ο Βισκόντι χιπιτήθηκε στην κοιλιά από ένα αξιωματούχο, ενώ έτοιμαζόταν να βγεί από τήν εκκλησία. Κοί μονάχα ό 'Ολτζιάτι κατόρθωσε να δραστηρώσει. Τόν συνέλαβαν όμως άργότερα, τόν καταδικάσαν σέ θάνατο και πέθανε στό χέρι του δημίου, ύστερ' από φρικώδη βασανιστήρια.

Τού έσπασαν τά κόκαλα με πελώριες τανάβες και μετέβαλαν τό σάμα του σέ λωρίδες κρέατος. 'Ωστόσο, ό 'Ολτζιάτι δέν μετανοήσε μέχρι τής τελευταίας στιγμής για τόν φόνο του Γαλέα Σφόρτζα, του τυραννού του Μιλάνου...

ΤΑ ΠΙΟ ΟΡΑΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΑΓΑΠΗΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΚΥΚΝΕΙΟ

Βασιλεύει ό ήλιος για σπατάτε τώρα,
 κόσμια βοροφ' μόνη άλήθεια μένει του θανάτου ή άρα
 κι' είνε Ιερή.

Ταπεινή μά όραία μά κοπέλλα σόνει
 και ψυχιαχά...
 ό, στιγμή μεγάλη, που μυστήριο κλείνει
 μέσα μοναχά.

Τούτο δώ τό βράδυ, μη χιπιτάτε, άνέμου,
 μη βογγάτε σείς...
 έταρξί όραία σέ δυό κόσμους τρέμα
 εκεί καταμωσής.

'Ηλιε μου χρυσέ μου, αύριο και πάλι
 θενά ξαναβγής...
 έπως πάντα πάλι θα φωτίζε τά κάλλη
 τής χρυσής αύγής.

Εάν παρό τραγουδι τρισβαθά μου λέω,
 σάν ήδονικό,
 'Όμοια του κόσμου τόσο φευγαλό
 και ήδονικό...

Κοούλουρη **ΑΝΤΡΕΑΣ ΣΑΛΤΑΡΗΣ**

ΣΤΕΡΝΟ ΑΙΜΑΝΙ

Θάρρη στιγμή που κάποτε—δειλή ψυχή καρτέρει—
 'Απ' τά ναύαγια γύρω σου θ' άράξης σ' άλλα μέρη
 'Εκει που ή άγρια τής Ζωής βοή ποτέ δέν φτάνει
 Κι' άκου θέ νάβρεις τό στερνό κι' άτάραχο λιμάνι.

'Ω! Πάντα μωλιεγες κορυφά μέσ' στής ζωής τή μόρα
 Πάντα μιλούσες με καϊμό για κάποια άλλη χώρα
 Μιά χώρα όπου άνθρωποι ποτέ καϊμοί δε ζόντε
 Και μόνο φως και λούλουδα πέρα για πέρ' άνθούνε.

'Εκει στα λούλουδα, στό φως, σ' άλλονό περ-
 (δόλι)
 Θα βοής αυτό που ζήταγες, τ' άνθινο άραόδόλι
 Κι' ό,τι σ' άρνήθηκε ή Ζωή θει τόβρης εκεί
 (πέρα)
 Μέσ' στην άσώλετη σιαστή και τήν αλάνια
 (μέρα...
Γ. Θ. Χαρβ—ς.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΙΣΙΩΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

'Εάν ή άδικη, ή παράλογη και ή άβάσημη ύποκει παίρνει τήν όνομασία τής ζήλειας, τότε ή πραγματική ζήλεια, τό δικαίω φρικώδη και βασίζόμενο στη λογική και στην πείρα αυτό είδοσμα, ύδραται ν' αλληλίζη όνομασία.

'Ο φόβος είνε ένας σπασθείς συμπλεκτής στών έρωτα. Στόν μεσοίωνα ή γυναίκες σέν άγαπούσαν τους άντρες του, παρά μόνο άν ήσαν αίσθηροι. 'Η άσραβήστικα του Γουλιέλμου του Κατακτητή σέν τόν παροβόχτησε ως σέξυνο και κίριό της, παρα μόνο θύαν τήν έδεξαι...

Όι νέα γκαρίζαν πρώτα τόν έρωτα, κι' ύστερα τήν άμορφία.
Βωβενάοργχ.

'Ο έρωσ, αυτός τολλώγιωτος που βασιλεύει στή σημερινή κοινωνία, δέν είνε, παρά ή ανταλλαγή δυό καρτίσιων και ή έκρη, δυό έπιδεξιμίων.
Σαμφοορ.
 Άίγια άνθρακτα ξέρον τι είνε ό έρωσ κι' άπ' αίσθη, έλλογιστο τό λένε...
Κε Γκινζό.

'Αν δέν έπίστετε κανείς στην αίσιότητα του έρωτος, δέν θάξείτε να πιστεύη ούτε στόν ίδιο τόν έρωτα.
Μπαλξάκ.
 'Ενα ψέμμα και μόνο μπορεί να καταστρέψη τήν έμπιστοσύνη, που για πολλές ψυχές άποτελεί τή βάση του έρωτος.

Μπαλξάκ.
 'Ο έρωσ γεννιέται ξαφνικά, χωρίς να μεσολαβήση σκέψη, από τυμπεραμένο ή από κάποια άδυναμία. Μιά άμορφη λεπτομέρεια, ένα χαρακτηριστικό του προσώπου, μάς πείθει, μάς κάνει να πάρουμε τήν άπόφασί μας... 'Η φίλια, άπεναντίας, γεννιέται σιγά-σιγά, με τόν καιρό, με τήν πείρα, άπό γνωριστόν καλά δυό χαρακτήρες. Πόσο ανείμα, πόση καλοσύνη, πόση άφοροσύνη, πρέπει να εοδώνη ένας φίλος για να καταφέρη, ύστερ' από χρόνια, ποιά λυγότερα άπ' ό,τι μπορεί να καταφέρη μέσα σέ μία στιγμή ένα όραίο πρόσωπο ή ένα όραίο χέρι...
Λά Μπρουγέο.

'Όταν ξανακινούζει κανείς τήν αγαπημένη του, ύστερ' από κάποια άπστία που της έκανε, είνε κυριεύμενος πάντα από κάποιο φόβο...
Λά Ροσφουκώ.

'Ο έρωσ είνε μία γοητεία: ής τόν γαρύμασσε λοιπόν χωρίς να προσπαθήτε να έξακιδώσουμε τί άκωιδώσ μάς γοητεία σ' αυτόν.
Νινόν ντέ Λαγκλά.

'Όλο ό θρησικοί τής γής δέν έξέουν όσο ή τύχη του να κωιδή ένας έρωτευμένος ότι αγαπάται.
Καλντερόν.

'Υπάρχουν άνθρακτα που δέν θά έρωτευόντουσαν άν δέν είχαν άκούσει να γίνεται λόγος για τόν έρωτα.
Λά Ροσφουκώ.

Δέν ύπάρχει τίποτε πιο άταραχό από τόν έρωτα.
 'Όλοι οι έρωτες είνε άληθινοί: Οι παράφοροι, έπως και ό ήρεμοι, οι ήδονικοί, έπως και οι πλατωνικοί, οι διαρκείς έως και οι ηραστικοί, αυτοί που όδηγούν τους άνθρώπους στην αυτοκτονία, καθώς κι' εκείνοι που τους χαρίζουν τήν άπόλαυση.

Γεωργία Σάνδερ.
 'Ο έρωσ που γεννιέται άτότομα, είνε κι' ό πιο μοχλοφόρος.
Λά Μπρουγέο.

'Ο έρωσ είνε για τήν ψυχή του έρωτευμένου, ό,τι είνε ή ψυχή για τό σάμα.
 — Δέν άρκεί ν' αγαπάς, δέν άρκεί να κωιδήσ τον έρωτα. Πρέπει και ν' άναποδίδης, ό,τι σου προσφέρει τό πρόσωπο που αγαπάς: στίβα, φίλνια ή και σκέψεις... Γι' αυτό προτιμά τις Γαλλίδες άπ' όλες τις άλλες γυναίκες του κόσμου.

— Η Γερμανίδα, στόν έρωτα, είνε δυο γλίκια κι' άγνώπτη — μία τέτοια άγνώπτη και παιδικότητα που σέ μεταφέρει στόν Παράδεισο. 'Η Άγγλίδα είνε σοβαρή, όνειροπόλος, τίμια, σταθερή και ποιά τρυφερή... Είνε ή ιδανική σέξυγος. 'Η Ισπανίδα, με τό φιλοερό της πάθος, σου διαγώνει τήν καρδιά κι' ή Ιταλίδα, με τή σαταγική της άμορφία και με τή ζωρη της φαντασία, παραλείει κάθε αντίσταση... Είνε άδύνατον να μη σέ γοητεύη, να μη σέ κατακτήση.

Στόν άντρα όστόσο χροιάζεται μία ψυχή που ν' άνταρκώνεται στή δική του, που να του ξαναεινάη τήν καρδιά, με τή βοήθαρά της, τή χάρι της, τή σπειράδα της, τήν ειδικία της, τά λόγια που δίνουν θάρρος, τά λόγια που κωιδούν με τραγούδια πολιών... Του χροιάζεται μία Γαλλίδα...
Μισελέ.

Μέσα στή φωνή, στό βλέμμα, σ' όλη τήν ύπαρξη έκείνων που άγοπούμε, ύπάρχει ένα μαγνητικό ρεύσώ, άόρατο αλλά αισθητό στην άφή της ψυχής, άν μοσφώδ να έκφρασθώ έτσι, που έπιδρα έντονα στόν έσωτερικό μας κόσμο.
Γεωργία Σάνδερ.

Τά αισθήματα ενός άνθρώπου δέν έξαρκώνται από τις άρχές του: μια γυναίκα μοσφεί να πυρομεινή τιμωρότη κι' όταν πάψει να αγαπά...
Ζ. Ζ. Ρουσσώ.